

[Anders Andersen.]

råde; men det er i hvert fald vor opfattelse, at hvad angår forholdet mellem det offentlige udgifter og nationalindkomstens størrelse, må vi have nået det punkt, hvor der er grund til at sige stop.

Jeg lagde i samme forbindelse mærke til, at den højtærede finansminister ikke var inde på mine betragtninger om den vekselvirkning, der er mellem vort nuværende skattesystems progression og dets indflydelse på omkostningsniveauet, altså den inflatoriske tendens. Jeg bebrejder ikke den højtærede minister, at han mener, det er rigtigt, at udviklingen fortsat bliver den, at det offentlige andel af nationalindkomsten stiger; det er der absolut ingen grund til at bebrejde ministeren og hans parti. Vi ved, at der er en forskel mellem vor opfattelse og socialdemokratiets opfattelse, og det er bl. a. det, vi har forsøgt at vise. Man kan måske snarere bebrejde de andre partier inden for regeringen, det radikale venstre og retsforbundet, at de har medvirket ved at lægge navn til denne udvikling; og lad så være, at man har medvirket indtil nu, men jeg har forstået på de taler, det ærede medlem hr. Lannung og det ærede medlem hr. J. M. Pedersen holdt i går, at man heller ikke finder anledning til at tage den tanke op, som oppositionen har rejst, at nu må der siges stop netop på dette område, nu må det offentlige udgifter begrænses. Den højtærede finansminister talte så smukt om, hvordan de større og større skatter, der udskrives, til syvende og sidst havner hos den enkelte borger igen, men det er netop her, vi er uenige, det er netop her, den principielle forskel er. Vi ønsker ikke, at staten fortsat skal opkræve en større og større andel af borgernes fortjeneste for igen at give pengene ud, vi ønsker tværtimod at begrænse statens udgifter, at lade den enkelte borger beholde så stor en del af sin fortjeneste som muligt.

Den højtærede finansminister fremsatte nogle betragtninger over, hvordan finanspolitikken vil virke over for erhvervslivet. Vi står nu umiddelbart over for Danmarks indtræden i et markedsfællesskab, og jeg tror ikke, der er nogen i denne sal, der ikke er klar over, at de ændrede vilkår og de nye produktionsforhold vil stille

store krav til erhvervslivet. Det gav den højtærede finansminister også udtryk for. Men netop på denne baggrund må vi føre en anden finanspolitik, en finanspolitik, som tilstræber, at omstillingen vil kunne foregå uhindret. Jeg har ikke den opfattelse, at man ved stadig væk at beslaglægge en større og større del af borgernes indkomster vil kunne fremme denne omstilling, at den derved vil kunne foregå let og uhindret, tværtimod. Jeg tror nemlig, at den nye tingenes tilstand, som regeringen ved sine beslutninger har ført os ind i, netop kræver af folketinget et videre udsyn, og at vi erkender, hvilke perspektiver der ligger foran os, og tilrettelægger finanspolitikken derefter. Det er baggrunden for, at venstre og det konservative folkeparti har stillet sit nye program op.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede finansminister under sin omtale af vanskelighederne ved at finde frem til besparelser slet ikke nævnte, at der nu er stillet et positivt forslag om begrænsning af statens udgifter; det er herom, debatten vil komme til at stå, det er her, de andre partier inden for regeringen, retsforbundet og det radikale venstre, i den kommende tid vil komme til at tage stilling, når de enkelte forslag kommer til behandling. Jeg ved ikke, hvilken stilling de to partier vil tage. Jeg synes i hvert fald, at den tale, det ærede medlem hr. J. M. Pedersen holdt i går, ikke tydede på, at man var særlig interesseret. Jeg lagde med en vis betænkelighed mærke til, at det ærede medlem sagde: vi vil ikke blandes ind i noget partipolitisk spil, vi vil tage rent saglige hensyn. Det er i og for sig et fornuftigt og et sundt standpunkt. Den ændrede stilling, det ærede parti har indtaget i mange spørgsmål, efter at det er indtrådt i regeringen, er måske udtryk for en ny vurdering af saglighed på disse områder. Men det vil jeg overlade til de enkelte partier selv at afgøre.

Det ærede medlem hr. J. M. Pedersen var ligesom noget vred eller i hvert fald fortørnet over, at jeg havde tilladt mig at nævne den forbedring, der har været i bytteforholdet. Jeg agtede naturligvis ikke dermed at fratage regeringen æren for nogle af de fortjenester, den selv mener tilkommer den, jeg agtede at give en ganske